

SMRT: ZANEDBATELNÁ UDÁLOST

Smrt, to nic není,
jen jsem proklouzl do vedlejší místnosti,
já jsem stále já a ty jsi stále ty;
čímkoli jsme pro sebe byli, tím jsme i nadále.

Říkej mi tak, jakos' mi říkal dřív,
mluv na mne stejně klidně jako dřív.
Nic neměň na svém obvyklém tónu;
netvař se nuceně, slavnostně či smutně.
Směj se, jako jsme se vždy smávali
našim oblíbeným vtipům.

Hraj si, směj se, mysli na mně, modli se za mne.
A mé jméno ať doma zní i nadále, jak vždycky znělo.
Říkej ho tak, aby na něm nebyl žádný stín.
Život je tím, čím vždy byl.
Je stejný, jako byl vždycky; nic se nepřerušilo.

Smrt je jen zanedbatelná událost;
proč bych měl sejít z mysli, když jsem sešel z očí?
Jen na tebe po nějakou dobu čekám,
někde velmi blízko, jen za rohem.
Všechno je v pořádku.

MODLI SE ZA SVOU SMRT

To nejtěžší je správně zemřít. Je to zkouška, jíž nikdo neunikne. Modli se i ty o sílu pro tuto zkoušku...

(Dag Hammarskjöld 1905-1961; švédský spisovatel a diplomat, generální tajemník OSN)

Naši předkové považovali modlitbu za „šťastnou hodinku smrti“ za normální a nutnou součást života. Je to jistě užitečné i pro nás.

(Mons. Doc. Ing. Aleš Opatrný, Th.D.)

V Brooklynu ve škole sv. Pavla nás sestry jako malé chlapce učily modlitbu za milost šťastné smrti. Byla to pro nás tehdy divná modlitba. Vždyt jsme byli tak mladí a tak daleko od všeho „smrtného“. Ale léta přešla a sestry tu už nejsou... Že jednou zemřu, to je nejjistější skutečnost v životě. Kde a kdy to bude – to ví jen Bůh. Ale jisté je, že mě vezme domů k sobě. Poté co přejdeme na druhou stranu, uvidíme Boha tváří v tvář, poznáme krásu jeho dobrotivého činu, kterým nás volá do své milující náruče.

Bože, nevím den ani hodinu, kdy mne zavoláš, dopřej mi, abych dobrým životem, milující Tebe, sebe a druhé, byl v té chvíli připraven vstoupit do Tvé šťastné náruče.

(Mychal Judge OFM *1933 +2001, kaplan newyorských hasičů, jenž zahynul při teroristickém útoku 11. 9. 2001.)

Více k tématu na webu: www.vira.cz